प्रथमे व्रते व्रीहियवयोरन्यतरमावपति ॥२१॥ दुग्धमध्ये प्रक्षिपेत् व्रतस्य भोजनार्थत्वाद्व्रीहियवजातीयं भक्षयोग्यं कृत्वा आवपति ।

उभावेके ॥२२॥ शाखिनः प्रथमे व्रते उभौ व्रीहियवावावपन्ति ।

तद्व्रतमदोहे ॥२३॥ व्रतदुघाया अदोहे सति व्रीहियवयोरन्यतरेण पत्नीयजमानयोर्भोजनं भवति ।

सर्वौषधꣳ सर्वसुरभि चैके ॥२४॥ एके शाखिनः प्रथमे व्रते सꣳधं ग्राम्यारण्यं धान्यं व्रीहियवमुद्गगोधूमश्यामाकनीवारकङ्गादि सꣳभि च सुगन्धि द्रव्यं चन्दनागुरुकर्पूरादि तदपि मेध्यमेव नामेध्यम् वरटककोद्रवादि एवमादि प्रथमव्रतमध्ये आवपन्ति · एके तु नेति विकल्पः ।

गार्हपत्ये दीक्षितस्य अपणम् ॥२५॥ व्रतदुघे पृथक्पात्रयोर्दोहयित्वा दीक्षितव्रतार्थस्य पयसो गार्हपत्ये अपणं कर्तव्यम् ।

दक्षिणाग्नौ पत्न्याः ॥२६॥

यवागू राजन्यस्य ॥२७॥ तण्डुलानां शिथिलः[1] पाको यवागूः सा क्षत्रियस्य दीक्षितस्य व्रतं भवति · सा च सिद्धैवोपादेया तस्य श्रौताग्न्यधिश्रितभक्षणप्रतिषेधात्[2] ।

आमिक्षा वैश्यस्य ॥२८॥ पयस्या · पयस्तप्तं कृत्वोपरि दध्यासिच्योदकमवस्राव्य यद्घनीभूतं दधिसदृशं द्रव्यं स्थाल्यां तिष्ठति सा आमिक्षा वैश्यस्य दीक्षितस्य व्रतं भवति · सापि सिद्धैव ग्राह्या पूर्वोक्तादेव हेतोः · तयोः पत्न्योरपि यजमानवद्व्रतं समानन्यायात् । अत्राहापस्तम्बः यवागू राजन्यस्येत्युक्तम् यवागूमेके दुग्धं वा व्रतयेदित्यवर्णसंयोगेनैकऽउपदिशन्ति तद्धैतदेके पयो व्रतयन्ति तदु तथा न कुर्यात्पयस्येव यवागूꣳ अपयित्वा व्रतयेत् यदि व्रतधुगल्पं दुहीतायान्यां दुह्याद्यद्यन्या न स्याद्दिः सꣳसृज्य अपयेद्यदि पयो न स्याद्पस्वेव यवागूꣳ अपयित्वा व्रतयेदप्यन्ततः पिप्पलानि न त्वेव चन व्रतयेदग्निहोत्रस्याविच्छेदायेति यदि दधीयादेतदेवास्मै दधि कुर्युर्यद्घनीयाद्धाना अस्माऽअन्वावपयेयुः[3] सक्तूनस्माऽअन्वावपयेयुर्यतमस्मा[4]ऽअन्वानयेयुरप्यग्निहोत्रहविषामेकैकं व्रतयेन्माꣳ-

१) °लाः A. २) तस्याग्न्य° A. ३) वपेयुः A. ४) °वपेयु° A.